

Arrest

nr. 180 160 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2016 houdende teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Charles BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende terugnijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :

(...)

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Punta Cana met de vlucht TB602 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

(...)

☐ (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene was bij zijn aankomst uit Punta Cana in het bezit van een Permiso de Residencia van Spanje. Na het opvragen van de motieven van de seining werd door de Spaanse autoriteiten gevraagd de Spaanse verblijfsvergunning in te trekken gezien deze werd gesupprimeerd. Betrokkene heeft van Spanje een uitwijzingsbesluit ontvangen op 22/09/2016 en werd uitgewezen uit Spanje op 8/10/2016. Bovendien heeft betrokkene een toegangsverbod tot Schengen geldig tot 7/10/2026.

(...)

☐ (H) *Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)*

☐ *in het SIS , reden van de beslissing: betrokkene werd door Spanje geseind onder het nummer 0005.0218084668341A300000001.01*

(...)”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het vaststellen dat zij een uitwijzingsbesluit heeft ontvangen op 22 september 2016 en werd uitgewezen uit Spanje zonder er rekening mee te houden dat de uitwijzing van 22 september 2016 door de Spaanse rechter werd geschorst, dat de verwerende partij geenszins heeft onderzocht of minstens volledig is voorbijgegaan aan het feit dat het uitwijzingsbevel werd geschorst en zij bijgevolg legaal in Spanje verblijft/woont. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier en alle erin vervatte dienstige stukken, dat de bestreden beslissing werd getroffen zonder feitenvinding.

2.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij teruggedreven wordt omwille van twee redenen. Vooreerst omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. Hieromtrent wordt uiteengezet *“Betrokkene was bij zijn aankomst uit Punta Cana in het bezit van een Permiso de Residencia van Spanje. Na het opvragen van de motieven van de seining werd door de Spaanse autoriteiten gevraagd de Spaanse verblijfsvergunning in te trekken gezien deze werd gesupprimeerd. Betrokkene heeft van Spanje een uitwijzingsbesluit ontvangen op 22/09/2016 en werd uitgewezen uit Spanje op 8/10/2016. Bovendien heeft betrokkene een toegansverbod tot Schengen geldig tot 7/10/2026.”* Ten tweede omdat de verzoekende partij *ter fine* van weigering van toegangesignaleerd staat waarbij als wettelijke basis verwezen wordt naar artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de vreemdelingenwet en waarbij verduidelijkt wordt *“in het SIS , reden van de beslissing: betrokkene werd door Spanje geseind onder het nummer 0005.0218084668341A300000001.01”*.

De verzoekende partij legt, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, aan de Belgische autoriteiten een document voor van ‘Juzgado de lo Contencioso – Administrativo n° 29 de Madrid’. In haar verzoekschrift omschrijft de verzoekende partij dit stuk als een beslissing van de Administratieve Rechtbank van Madrid van 7 december 2016 waarbij het uitwijzingsbesluit van 22 september 2016 wordt geschorst.

In de bestreden beslissing werd geenszins gemotiveerd betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde document, zodat niet kan nagegaan worden waarom dit document niet werd betrokken in de beoordeling. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet waarom dit document niet werd betrokken in de beoordeling.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar een uitwijzingsbesluit ontvangen door de verzoekende partij op 22 september 2016 alsook een toegangsverbod tot Schengen geldig tot 7 oktober 2026. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aan de autoriteiten een document overmaakte van een Spaanse Administratieve Rechtbank. De verzoekende partij wijst er op dat het document een schorsingsbeslissing betreft van de administratieve rechtbank van Madrid ten aanzien van het uitwijzingsbesluit van 22 september 2016. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dit document heeft betrokken in haar besluitvorming. Het komt de Raad dan ook onzorgvuldig voor dat de verwerende partij het voorgelegde document niet nader heeft onderzocht of heeft betrokken in haar beoordeling. Op het eerste zicht lijkt de beslissing van de Spaanse Administratieve Rechtbank immers zowel het uitwijzingsbesluit als het inreisverbod geldig voor tien jaar te schorsen en lijkt het document aldus een mogelijke relevantie te hebben voor de beoordeling.

Waar de verwerende partij betoogt dat contact werd genomen met de Spaanse autoriteiten, die op 11 december 2016 lieten weten dat ten aanzien van de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd tot 7 oktober 2016 (lees 2026), dat de verzoekende partij werd uitgewezen uit Spanje op 8 oktober 2016 nadat zij haar straf had uitgezeten in de gevangenis en dat haar Spaanse verblijfskaart werd ingetrokken alsook de Belgische autoriteiten verzochten om de Spaanse verblijfstitel in te houden, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij het door de verzoekende partij voorgelegde stuk betreffende de uitspraak van de administratieve rechtbank in Madrid heeft meegedeeld aan de Spaanse SIRENE autoriteiten. Gelet op het recent karakter van het door de verzoekende partij aan de Belgische instanties overgemaakte document, wat zij omschrijft als een schorsingsbeslissing van de administratieve rechtbank van Madrid, en gelet op de mogelijke relevantie van een dergelijk document, komt het de Raad op het eerste zicht onzorgvuldig voor, bij het contact opnemen met de Spaanse autoriteiten, dit stuk niet te vermelden of over te maken. Uit niets blijkt dat het antwoord door de Spaanse autoriteiten werd gegeven terwijl zij in kennis waren van het door de verzoekende partij overgelegde stuk. Waar de verwerende partij meent dat de bewering van de verzoekende partij dat haar uitwijzingsbevel door een Spaanse rechtbank werd geschorst niet in haar voordeel kan weerhouden worden nu de informatie van de Spaanse autoriteiten, met de uitdrukkelijke vraag om de Spaanse verblijfstitel in te houden 'veel' recenter is, kan zij niet gevolgd worden daar uit het door de verzoekende partij overgemaakte stuk blijkt dat de schorsingsbeslissing zou dateren van 7 december 2016, aldus vier dagen voor de contactname met de Spaanse autoriteiten. Ten overvloede kan hier gewezen worden op wat de verzoekende partij aanhaalt in haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel, met name dat zij niet het slachtoffer kan zijn van een te late overschrijving in de registers van de Spaanse autoriteiten van een door een Spaanse rechtbank verleend vonnis dat het haar op 22 september 2016 ter kennis gebrachte uitwijzingsbevel schorst.

Ter volledigheid wenst de Raad er eveneens op te wijzen dat uit het antwoord van de Spaanse autoriteiten op het eerste zicht niet duidelijk blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij uitdoofde omdat haar een uitwijzingsbevel werd gegeven of om andere redenen.

Waar de verwerende partij er op wijst dat de vaststelling dat de verzoekende partij SIS geseind staat volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht, en dat zolang de signalering niet bekomen werd en de signalering niet afloopt, de Belgische autoriteiten niet anders kunnen dan een beslissing tot terugdrijving te treffen, doet voormeld betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij nagelaten heeft, of minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier, om het door de verzoekende partij voorgelegde document betreffende de schorsingsbeslissing van de administratieve rechtbank van Madrid – waarvan kan vastgesteld worden dat, indien deze beslissing werkelijk getroffen werd, deze beslissing mogelijks een relevantie heeft voor de administratieve status van de verzoekende partij – mee te delen aan de Spaanse autoriteiten die bevoegd zijn voor de seining.

De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij wordt teruggedreven op grond van artikel 3, eerste lid, 5, 8 en 9 van de vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar de seining door Spanje. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

(...)

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

(...)"

Betreffende de seining blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de seining gebeurde op grond van artikel 24 van de Verordening 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II). Voormelde bepaling luidt als volgt:

"Voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

3. Een signalering kan tevens worden opgenomen indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond was op het feit dat ten aanzien van de onderdaan van een derde land een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, of, voor zover van toepassing, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, in verband met een overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen.

4. Dit artikel is niet van toepassing op de personen, bedoeld in artikel 26.

5. De toepassing van dit artikel wordt drie jaar na de in artikel 55, lid 2, bedoelde datum door de Commissie geëvalueerd.

Op basis van deze evaluatie komt de Commissie, door gebruik van haar initiatiefrecht op grond van het Verdrag, met de nodige voorstellen tot wijziging van de bepalingen van dit artikel, met het oog op een grotere harmonisatie van de criteria voor de opneming van signaleringen."

Hoewel de advocaat van de verwerende partij ter terechtzitting voorhoudt dat de SIS seining geschiedde op grond van de weigering toegang alsook op grond van de strafrechtelijke veroordelingen, dat dit blijkt uit het contact met de Spaanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt om welke reden de verzoekende partij SIS werd geseind. Ook uit het contact met de Spaanse overheden blijkt niet duidelijk op grond van welke bepaling de verzoekende partij geseind staat. De Spaanse autoriteiten geven wel een overzicht van de recente relevante gegevens met betrekking tot de verzoekende partij maar duiden geenszins aan op grond van welke bepaling van artikel 24 SIS II de verzoekende partij SIS geseind is. Gezien de mogelijkheid dat een SIS seining werd gegeven op grond van artikel 24, lid 3 SIS II, is het geenszins zorgvuldig van de verwerende partij om geen rekening te houden met het door de verzoekende partij voorgelegde document, minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier. De Raad wijst er nogmaals op dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar het contact met de Spaanse autoriteiten van 11 december 2016, wanneer uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het antwoord van de Spaanse autoriteiten werd gegeven met kennis van alle relevante gegevens beschikbaar in het dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Er dient derhalve te worden besloten dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoekende partij betoogt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel er in ligt dat hij legaal in Spanje verblijft waar ook zijn familie en twee minderjarige dochters legaal verblijven en hij niet het slachtoffer kan zijn van een te late overschrijving in de registers van de Spaanse autoriteiten van een door een Spaanse rechtbank verleend vonnis dat het haar op 22 september 2016 ter kennis gebrachte uitwijzingsbevel schorst. Zij meent dat ieder redelijk denkend mens inziet dat zij, onder huidige omstandigheden, met name dat zij legaal in Spanje verblijft, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien zij door België de toegang tot het Europees grondgebied zou worden ontzegd om zich naar Spanje te begeven en haar familie aldaar te vervoegen.

3.4.2.2. De verwerende partij voert aan dat het feit dat de verzoekende partij de toegang tot het Spaanse grondgebied werd ontzegd, geen gevolg is van de bestreden beslissing doch wel van het inreisverbod dat haar door de Spaanse autoriteiten werd opgelegd en de beslissing door de Spaanse autoriteiten genomen om de verblijfskaart in te trekken.

3.4.2.3. Gelet op de bespreking van het eerste middel, kan de verwerende partij niet dienstig wijzen op het inreisverbod en de beslissing van de Spaanse overheid om de verblijfsvergunning in te trekken.

Immers heeft de verwerende partij nagelaten om het door de verzoekende partij mogelijks relevante voorgelegde document in rekening te nemen bij haar onderzoek naar de SIS seining, nu niet blijkt dat zij het neerleggen van de schorsingsbeslissing van de Spaanse rechtbank heeft meegedeeld aan de Spaanse SIRENE autoriteiten, minstens heeft zij niet gemotiveerd waarom zij van oordeel was dat het voorgelegde document niet mee in overweging moest genomen worden.

De Raad stelt vast dat *prima facie* dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 december 2016 houdende terughrijving (bijlage 11), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER